

rozvinouti se má. Právě proto se praví, že nesporný soudce rozhodne *prima facie cognitione* o tom, kdo z dědiců se přihlásivších zaujme ve sporu o dědictví, jenž teprve započítí má, obtížnější úlohu žalobcovu a komu se přikáže výhodnější role žalovaného. Nižší soudy proto nepochybily, když se nezabývaly věcí s těch hledisek, která stěžovatelé zdůrazňují.

Čís. 15208.

Exekuci k vymožení nároku, by dlužník zaplatil peněžitou pohledávku osobě třetí, jest vésti dle § 353 ex. ř.

(Rozh. ze dne 20. května 1936, R I 441/36.)

Rozsudkem byl dlužník uznán povinným zaplatiti za vymáhající věřitelku bernímu úřadu určitou částku. Tuto částku dlužník nezaplatil a navrhla proto vymáhající věřitelka na základě uvedeného rozsudku, by jí byla povolena k vydobytí této pohledávky exekuce zabavením živnosti tesařské a stavitelské a její propachtování nucenou dražbou, jakož i exekuce zabavením různých pohledávek. Prvý soud povolil exekuci podle návrhu. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

V návrhu sice vymáhající věřitelka žádá exekuce, aby bylo vymoženo zaplacení daňových nedoplatků povinnou stranou bernímu úřadu, avšak schází v něm návrh, aby vymáhající strana byla soudem zmocněna, by vykonala toto placení na náklad strany povinné, dále aby povinnému bylo uloženo, aby napřed zaplatil náklady, které tím vzniknou, do určité lhůty pod exekucí a aby tyto náklady byly soudem prozatím určeny. Exekuce k dobytí této zálohy musí býti zvlášť navržena a povolena, jak plyne z § 353, odst. 2, poslední věty ex. ř. (Viz poznámka 2 k exekučnímu vzorci čís. 326/186.) V exekučním návrhu se však ihned žádá povolení různých prostředků exekučních v dlužníkovu jmění. Je tedy exekuční návrh stylisován tak, jakoby šlo o vydobytí peněžitě pohledávky příslušející přímo straně vymáhající proti povinnému a nikoliv o exekuci, aby něco bylo vykonáno.

Čís. 15209.

V otázce, zda jest podle § 261, odst. 6 c. ř. s. postoupení námítky proti mimosoudní výpovědi příslušnému soudu, jest dovolací rekurs proti změňujícím usnesení rekursního soudu přípustný.

Námítky podané proti mimosoudní výpovědi u nepřislušného soudu nelze postoupiti příslušnému soudu podle § 261, odst. 6 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 20. května 1936, R I 451/36.)

Prv ý s o u d vyhověl námitce místní nepříslušnosti soudu a postoupil námitky proti mimosoudní výpovědi k návrhu žalovaného podle § 261 (6) c. ř. s. soudu podle jeho mínění příslušnému. R e k u r s n í s o u d návrh na postoupení námitek podle § 261 (6) c. ř. s. místně příslušnému soudu zamítl a námitky proti výpovědi odmítl z d ů v o d ů: Prvý soud neprávem vydal napadené usnesení přehlédnuv, že podle § 261, odst. 6 c. ř. s. žalobce může navrhnouti postoupení spisů soudu žalobcem uvedenému, namítá-li žalovaný nepříslušnost. O takový případ však zde nešlo, neboť žalobce odůvodnil návrh na odmítnutí námitek opřev se o ustanovení § 566 c. ř. s., kterýž předpis jediné v daném sporu přichází v úvahu. Když pak žalovaná strana námitky proti ústní mimosoudní výpovědi podala — třeba včas — proti předpisu § 566 c. ř. s. u soudu, v jehož obvodě najatý byt neleží, výpověď nabyla moci a námitky bylo odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Předmětem rozhodnutí odvolacího soudu nebyla »otázka příslušnosti« (čl. I č. 5 zák. č. 251/34), nýbrž otázka, zda lze podle § 261, odst. 6 c. ř. s. postoupiti námitky proti mimosoudní výpovědi soudu příslušnému. Jest tedy dovolací rekurs proti změňujícímu usnesení rekursního soudu dovolen, ale není oprávněn. Podle § 261, odst. 6 c. ř. s. může žalobce, namítá-li žalovaný nepříslušnost, navrhnouti, aby soud pro případ, že by námitce dal místa, postoupil žalobu soudu žalobcem uvedenému. Avšak v souzeném případě namítli nepříslušnost dovolaného soudu žalobci jako strana vypovídající (§ 571, odst. 2 c. ř. s.), kdežto postoupení spisů podle § 261 c. ř. s. příslušnému okresnímu soudu navrhla žalovaná. První soud vydal sice usnesení, že se námitce nepříslušnosti, vznesené žalující stranou, vyhovuje a že se námitky žalované proti mimosoudní výpovědi postupují podle § 261, odst. 6 c. ř. s. příslušnému okresnímu soudu, leč ve skutečnosti nešlo o usnesení podle § 261, odst. 6 c. ř. s., jehož předpokladů tu nebylo. Rekurs proti dotčenému usnesení prvního soudu nebyl proto ani podle novelisovaného znění § 261 c. ř. s. vyloučen (obdobně rozh. čis. 526, 2609 Sb. n. s.). V souzeném případě šlo výhradně o řešení otázky, jak jest postupovati, byly-li podány námitky proti mimosoudní výpovědi u soudu nepříslušného. Podle § 566 c. ř. s. jest podati námitky proti mimosoudní výpovědi ve lhůtách tam uvedených u soudu, v jehož okresu najatý předmět leží. Podáním námitek zahajuje se sporné řízení podle § 571 c. ř. s., ale jen tehdy, když námitky byly podány podle předpisu § 566 c. ř. s., totiž u soudu v této příčině příslušného. Pak se výpověď pokládá za žalobu (§ 571, odst. 2 c. ř. s.) a námitky za přípravný spis, o němž se ustanoví rok k ústnímu jednání (plen. usn. čis. 10807 Sb. n. s.). Žalobci namítali hned při prvním ústním roku, že námitky nebyly podány u příslušného soudu, což žalovaná také výslovně uznala. Její námitky nebyly proto způsobilé, aby o nich bylo zahájeno řízení podle § 571 c. ř. s.